

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka
(2)\Pecinovsky_Josef-Cit_pro_okamzik.pdb

PDB Name: Pecinovský CIT PRO OKAMŽIK
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 12.1.2009
Modification Date: 12.1.2009
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Josef Pecinovský
CIT PRO OKAMŽIK
www.pecinovsky.cz/josef

Po okně lezla moucha. Překrásný exemplář dvoukřídleho hmyzu. Bzučela. Narážela na sklo v zběsilé snaze dostat se tam, kde tušila světlo.

Chvilí pozoroval její pohyb. Obtížný hmyz. Masařka. Přenáší nakažlivé choroby. Škůdce. Třeba hubit na potkání. Napřáhl ruku.

Zastavil ji náhle, uprostřed pohybu.

Pochopil.

Já jediný v tomto světě mám správný cit pro okamžik...

Poznal, že se blíží časový uzel. Ještě několik vteřin a celý vesmír se rozštěpí protnut tímto osudovým bodem. Ještě to nikdo neví, jen on to mohl vycítit. Jenom na tom, zda právě tato moucha bude nadále žít nebo ne, záleží, jakým směrem se dále bude vesmír ubírat.

Trpce se usmál.

To, že se nachází v jednom z mnoha možných a současně existujících paralelních vesmírů, poznal už dávno. V dobách, kdy byl ještě mladý, začal podnikat ty nerozumné cesty hlubinami času. Vydával se vždy do stejné minulosti, vracel se do různých budoucností.

Během mnoha a mnoha pokusů se mu podařilo sestavit přehled alternativních uzlů. Ostatně, nebylo jich mnoho.

Zhruba každých šest set tisíc let nastával ten zvláštní okamžik...

Každých šest set tisíc let se vesmír štěpil do dvou alternativních směrů a existovala pravděpodobnost $P=0.5$, že se vydá tím správným a očekávaným směrem. Ovšem proud, kterým má vesmír alternovat, mnohdy závisel na maličkosti. Jako v tomto případě.

Vše závisí na životě mouchy.

Kolik těch paralelních světů vlastně existuje?

Nevěděl. Nemohl to vědět, ale tušil, že jich bude nekonečné množství. Každých šest set tisíc let se počet vesmírů zdvojnásobí...

Nepocházel z tohoto vesmíru. Nebylo to možné. Při první své cestě časem se propadl o desítky milionů let do budoucnosti. Chvilí pozoroval dinosaury, a když se té podívané nabažil, vrátil se zpět do své časové hladiny.

Byl to jiný svět. Lidé nebyli lidmi, a Země nebyla Zemí. Nejdříve se vyděsil a vrhl se propadlišťem času zpět do pravěku. Pak se pokoušel znovu a znovu o návrat mezi své.

Marně. Po stovkách neúspěšných pokusů nalézt tu správnou cestu se zabydlel v tomto světě. Lidé se mu přece jen podobali a ani Země nebyla tak nepřívětivá.

A teď tady po okně leze moucha. Stačí tu mouchu zabít a nic se nestane. Pokud tu mouchu zabije, a je k tomu třeba skutečně nepatrný pohyb, Země v tomto stavu bude existovat nadále. Dalších šest set tisíc let, než se přiblíží nový klíčový okamžik.

Ale pokud mouchu nezabije - a záleží jen na jeho vůli - za několik vteřin ten bzučící hmyz dostihne otevřené poloviny okna a vylétne za světlem.

Vlaštovka, která bude v tutéž chvíli prolétat kolem, masařku zpozoruje, jen nepatrně změní parametry svého letu a smlsne ji jako zákusek.

Jistě, moucha nemá na vybranou. Tak jako tak zahyne, ale v druhém případě o sedm vteřin později.

Vlaštovka poté opět vzlétne vzhůru, ale přece jen už ve chvíli, kdy ji může spatřit jestřáb, který v tu chvíli visí vysoko nad krajinou. Nikdo neví, jaké myšlenky se jestřábovi honí hlavou. Nebude se sice snažit vlaštovku ulovit, ale jejího letu si všimne a dvakrát zamává křídly. Ten pohyb by jinak neudělal...

Tak se ale stane, že se jestřáb střetne s bombardérem, který právě startuje z nedalekého letiště. Jde sice jen o normální hlídkový let, ale jaderné zbraně jsou složeny pro všechny případy na palubě...

Atomový výbuch, ke kterému při havárii dojde, vyvolá nežádoucí řetězovou reakci lidských mozků na celém světě...

Kterou alternativu si vybrat? Do kterého z obou budoucích vesmírů vstoupit pootevřenými dveřky?

Trpce se usmál. Nemám na výběr. Ale kdybych neměl ten správný cit pro okamžik, kdo ví, jak by to tady dopadlo.

Patrně jsem si nevybral ten nejlepší svět...

Napřáhl opět ruku.

Dva zřízenci se ho chopili.

"Tak jsme ho chytili, ptáčka! Letos už devátý pokus o útěk. Zase se motal kolem otevřeného okna!"

Divoce se zmítal, bránil se, kopal nohama, snažil se kousat, a ze všech sil volal:

"Kachlée mertsoni upast!"

Nerozuměli mu. Nikdy mu nerozuměli, ani v tuto chvíli. Jejich sluchové orgány vnímaly pouze zvuky o jiném kmítočtu.

Neslyšeli tedy, jak volá, aby zabili tu mouchu.

Když ho svazovali do svěrací kazajky, nikdo si nemohl povšimnout toho, jak tučná masařka vylétla otevřeným oknem ven právě v okamžiku, kdy kolem prolétala vlaštovka..